

Demokracie a veřejné mínění

Demokracie – a zejména demokracie redukována na vůli většiny – je něco na způsob „trhu“: demokratické volby nejsou samy o sobě zárukou *správnosti* většinového rozhodnutí, ale jsou jen překážkou a zábranou *vnucování* nějakého řešení jedincem nebo menšinou. *Správné* řešení nelze přímo vnucovat, a to právě ani v tom případě, že je skutečně *správné*; Rádl právem říká, že se pravda, vnucovaná násilím, stává lží. Veřejné mínění je třeba cílevědomě a trpělivě ovlivňovat argumenty a přesvědčováním; to znamená sice především nutnost a přímo povinnost, aby vláda a státní orgány občany informovaly a přesvědčovaly, ale zároveň pro občany otevřenou možnost vládní a státní úřady z jejich strany, tj. ze strany veřejnosti – a to znamená ovšem také ze strany menšin i jednotlivců! – posuzovat a kritizovat. Demokracie proto znamená také a někdy vysloveně především ochranu menšin a jednotlivců, kteří se právě nemohou bránit jinak než slovy a argumenty. Takže tzv. „veřejné mínění“ nesmí být interpretováno jenom jako mínění většiny, protože do veřejného mínění je třeba započítat i mínění a hlasy menšin a jednotlivců, zejména pokud se opírají o relevantní argumenty. To se bohužel nedodrhuje, ale „veřejným míněním“ se argumentuje jakožto s míněním většiny.

(Písek, 080602-3.)